

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2473/2021
17.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из породичних односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Илић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Стевановић, адвокат из ..., ради поверавања малолетног детета и законског издржавања, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 418/20 од 15.10.2020. године, на седници одржаној 17.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 418/20 од 15.10.2020. године.

Образложење

Основни суд у Смедереву, пресудом П2 794/18 од 28.02.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је заједничку децу странака, мал. ВВ из ... и мал. ГГ из ... поверио на самостално вршење родитељског права оцу АА, која ће убудуће живети са оцем – тужиоцем АА у ..., у улици ... број ..., где ће бити и пребивалиште деце, а што је тужена дужна да призна и трпи, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде (став први изреке). Обавезао је тужену да на име доприноса издржавању своје малолетне деце, ВВ и ГГ плаћа месечно и то 10.000,00 динара за мал. ВВ и 7.000,00 динара за ГГ, укупно 17.000,00 динара законском заступнику малолетне деце, тужиоцу АА, почев од дана подношења тужбе 09.11.2018. године, па док за то постоје законски услови и то сваког 01. у месецу за текући месец, поштанском уплатницом на адресу законског заступника мал. деце, с тим што ће доспеле, а неисплаћене износе за издржавање платити одједном, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Одбио је као неоснован противтужбени захтев тужене, којим је тражила да јој се повере мал. деца ВВ и ГГ на самостално вршење родитељског права и да пребивалиште деце убудуће буде на адреси мајке ББ у ..., улица ... број ..., што је тужилац АА дужан да призна и трпи, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења (став трећи изреке). Одбио је као неоснован противтужбени захтев тужене, којим је тражила да се обавезе тужилац да на име доприноса за издржавање заједничке малолетне деце ВВ и ГГ месечно плаћа по 12.000,00 динара за свако дете, укупно

24.000,00 динара, почев од дана подношења тужбе 29.11.2018. године, па док за то постоје законски услови и то сваког 01. до 05. у месецу за текући месец, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења (став четврти изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудно извршења (став пети изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж2 418/20 од 15.10.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Смедереву П2 794/18 од 28.02.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. У ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка, ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана као разлог за изјављивање ревизије одредбама члана 407. став 1. тачка 1. - 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у ванбрачној заједници у периоду од 2001. до 2018. године, када је тужена напустила ванбрачну заједницу. У току трајања ванбрачне заједнице, рођено је двоје заједничке деце , ...2002. године ћерка ВВ и ...2009. године син ГГ. Странке су живеле у породичном домаћинству туженог, у улици ... број .. у До прекида ванбрачне заједнице је дошло због трајно и озбиљно поремећених односа између парничних странака. Према извештају Центра за социјални рад, родитељи мал. ВВ и мал. ГГ нису постигли сагласност о даљем вршењу родитељског права, а њихове актуелне релације одређују дисфункционалност као последицу неразјашњеног партнерског конфликта, међутим, обе парничне странке су процењене као подобне за даље ангажовање у родитељској улози и предузимање бриге о деци. Ценећи узраст деце и њихову партиципацију у поступку у смислу опредељења да у домаћинству оца остану и даље, а да са мајком наставе да се виђају, интерес деце да у околностима прекида заједнице родитеља расту у истом домаћинству, према мишљењу Центра за социјални рад, самостално вршење родитељског права над малолетном децом треба поверити оцу. У моменту пресуђења, мал. ВВ је имала непуних 18 година, а мал. ГГ непуних 10 година, из чега произилази да је реч о деци школског узраста. Тужилац са децом живи на одвојеном спрату породичне куће у којој имају одвојен улаз. Тужилац је 1980. годиште и остварује приходе у месечном износу од око 60.000,00 динара. Тужена је 1983. годиште и остварује месечна примања у износу од око 30.000,00 динара. Она живи у изнајмљеном стану, за који плаћа месечно закупнину у износу од 10.000,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилна је одлука о поверавању малолетне деце на самостално вршење родитељског права тужиоцу као оцу и обавезивању тужене да на име доприноса у издржавању своје малолетне деце плаћа месечно и то за мал. ВВ износ од 10.000,00 динара и за мал. ГГ износ од 7.000,00 динара, почев од дана подношења тужбе па док за то постоје законски услови. Стога је правилна и одлука о одбијању противтужбеног захтева тужене за поверавање малолетне деце и обавезивање тужиоца да доприноси издржавању заједничке малолетне деце.

Одредбом члана 272. став 2. Породичног закона („Службени гласник РС“, број 18/05, 72/11 и 6/15) је прописано да, ако родитељи нису закључили споразум о вршењу родитељског права или суд процени да њихов споразум није у најбољем интересу детета, одлуку о поверавању заједничког детета једном родитељу, о висини доприноса за издржавање од стране другог родитеља и о начину одржавања личних односа детета са другим родитељем доноси суд.

Како су се нижестепени судови руководили најбољим интересом малолетне деце и одлуку о самосталном вршењу родитељског права од стране тужиоца као оца над малолетном децом, донели тако што су прихватили налаз и мишљење Центра за социјални рад и одлуку о доприносу за издржавање малолетне деце донели имајући у виду потребе деце и могућности тужене као дужника издржавања, узимајући у обзир и могућности тужиоца као оца, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Дакле, правилан је закључак другостепеног суда да је првостепени суд правилно применио материјално право и то одредбе члана 6, 77. и 272. Породичног закона када је одлучио да се мал. деца повере на самостално вршење родитељског права оцу, имајући у виду изведене доказе, нарочито мишљење Центра за социјални рад да је таква одлука у најбољем интересу малолетне деце. Затим, када је утврдио потребе малолетне деце, с обзиром на њихов узраст, трошкове становања, исхране, хигијене, одеће, обуће, образовања, те узео у обзир могућности родитеља, њихове године живота, здравствено стање, степен образовања, радну способност, висину зараде, висину других прихода, као и расхода, па применом члана 160. Породичног закона оценио да је тужена у могућности да месечно доприноси издржавању мал. ВВ износом од 10.000,00 динара и мал. ГГ износом од 7.000,00 динара, док ће преостали износ до укупне висине потребе мал. деце подмирити отац који посебан допринос даје свакодневном бригом и старањем о деци.

Нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије којима се указује, да је нелогично да тужена као мајка нема право на старатељство над својом децом, с обзиром на утврђено чињеничног стање, те да су се судови руководили најбољим интересом малолетне деце, имајући у виду њихов календарски узраст и чињеницу да су деца већ у домаћинству оца.

При томе, није није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужена као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић